

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาตัวอย่างบทคัดย่อภาษาอังกฤษของวารสารวิชาการไทยทางทันตแพทยศาสตร์

**A Study of a Sample of English Language Abstracts
from a Range of Thai Dental Journals**

ผศ.ดร.ทพญ. ภาวิศุทธิ แก่นจันทร์¹

Michael Barraclough²

¹ ภาควิชาทันตกรรมบรูณะ คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

² ผู้เชี่ยวชาญอิสระด้านภาษาอังกฤษ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

โดยการสนับสนุนจากเงินรายได้ของคณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประจำปี 2546

ระยะเวลาดำเนินโครงการ มกราคม – ธันวาคม 2547

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษานี้ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากเงินรายได้ของคณะทันตแพทยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ประจำปี 2546

ภาวิศุทธิ แก่นจันทร์
Michael Barraclough
ธันวาคม 2547

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

การศึกษาตัวอย่างบทคัดย่อภาษาอังกฤษของวารสารวิชาการไทยทางทันตแพทยศาสตร์

ภาวิศุทธิ แก่นจันทร์¹ และ Michael Barraclough²

¹ ภาควิชาทันตกรรมบูรณะ คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประเทศไทย

² ผู้เชี่ยวชาญอิสระด้านภาษาอังกฤษ

บทคัดย่อ

การพัฒนางานวิจัยของไทยให้ก้าวหน้าสู่ระดับนานาชาติ รวมทั้งความจำเป็นในการตีพิมพ์บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดปัญหาในการใช้ภาษาขึ้นได้กับนักวิจัยไทย วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษารูปแบบและลักษณะของบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ของวารสารวิชาการไทยทางทันตแพทยศาสตร์ รวมทั้งลักษณะและความถี่ของข้อผิดพลาดในการเขียนทั้งในเชิงการใช้ภาษา และเนื้อหา โดยทำการศึกษาจากบทความวิชาการจำนวน 48 เรื่องจากวารสาร 4 วารสารที่มีการตีพิมพ์ในปีล่าสุด โดยแจกแจงรูปแบบบทคัดย่อ (รูปแบบโครงสร้าง, ไม่มีรูปแบบโครงสร้าง) และลักษณะการเขียน (อินดิเคทีฟ, อินฟอร์มาทีฟ) จำแนกข้อผิดพลาดที่พบจากการเขียนทั้งในลักษณะการใช้ภาษา เช่น การใช้คำศัพท์ผิด ข้อผิดพลาดในการใช้บุพบท เป็นต้น และลักษณะความบกพร่องในการเขียนเนื้อหา เช่น มีความแตกต่างของเนื้อหาในต้นฉบับเดิมและบทคัดย่อ เป็นต้น ผลการศึกษาพบว่าบทคัดย่อที่ศึกษาทั้งหมดเป็นลักษณะอินฟอร์มาทีฟ แต่ส่วนใหญ่เป็นบทคัดย่อที่ไม่มีรูปแบบโครงสร้าง พบข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาในบทคัดย่อจำนวนทั้งหมด และข้อผิดพลาดในการเขียนเนื้อหาในบทคัดย่อจำนวน 46 เรื่อง สำหรับข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาที่พบเป็นปริมาณมากที่สุด และพบในบทคัดย่อเกือบทุกเรื่องคือการใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ในส่วนข้อผิดพลาดในการเขียนเนื้อหาที่พบมากเป็นเรื่องการเขียนเนื้อหาไม่ชัดเจน และเนื้อหาไม่ถูกต้อง การใช้คำนำหน้านาม และคำบุพบทที่ไม่ถูกต้องเป็นอีกลักษณะหนึ่งของข้อผิดพลาดที่พบมาก ดังนั้นผู้เขียนงานวิจัยจึงควรศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่พบบ่อยในการเขียนบทความวิชาการ และตรวจสอบบทความที่เขียน ทั้งส่วนเนื้อหาให้ตรงข้อเท็จจริง และการใช้ภาษาให้รอบคอบ อย่างไรก็ตามการใช้ภาษาบางประการที่ยังยากเช่น คำนำหน้านาม คำบุพบท อาจจำเป็นต้องได้รับการตรวจสอบแก้ไขจากกองบรรณาธิการที่มีเจ้าของภาษาโดยตรง

A Study of a Sample of English Language Abstracts from a Range of Thai Dental Journals

Pavisuth Kanjantra¹ and Michael Barraclough²

¹ Department of Restorative Dentistry, Faculty of Dentistry, Chiang Mai University, Chiang Mai, Thailand

² Freelance English language specialist

Abstract

The promotion of internationally-focused Thai academic research and the consequent need to publish abstracts in English present Thai academics with a number of language-related obstacles. The aims of this study were to investigate the format and type of English abstracts in Thai dental journals and the type and frequency of language and content errors which they contain. Forty-eight original research articles from the most recently-available volume of four different journals were categorized according to format (structured or non-structured) and type (indicative or informative). Language errors, such as incorrect word choice and preposition mistakes, and information deficiencies, such as discrepancies between the main article and its abstract, were also identified. All abstracts were found to be the informative type but most were in non-structured format. Language errors were found in all 48 articles and content errors in 46. The most frequent and widespread language problem was incorrect word use, while the most common content errors concerned unclear or incorrect information. Many errors were also found with article and preposition use. It is recommended that authors expand their knowledge of commonly-used academic English vocabulary, and check their writing carefully for factual and linguistic mistakes. The more complicated areas of article and preposition use perhaps require the attention of a native-English-speaking editor.

All rights reserved

สารบัญ

กิตติกรรมประกาศ	๗
บทคัดย่อภาษาไทย	๘
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	๙
สารบัญ	๑๐
สารบัญตาราง	๑๑
บทนำ	๑
วัสดุและวิธีวิจัย	๗
ผลการวิจัย	๑๒
อภิปรายผลการวิจัย	๑๘
บทสรุป	๒๓
บรรณานุกรม	๒๔
ภาคผนวก	๒๖
ประวัติคณะผู้วิจัย	๒๙

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1	9
ตารางที่ 2	10
ตารางที่ 2 (ต่อ)	11
ตารางที่ 3	13
ตารางที่ 3 (ต่อ)	14
ตารางที่ 4	15
ตารางที่ 5	16
ตารางที่ 5 (ต่อ)	17
ตารางภาคผนวก	26

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บทนำ

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยต่างๆ ได้มีการกำหนดเป้าหมายมุ่งสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ โดยพัฒนากลยุทธ์ และแผนการดำเนินการที่แตกต่างกัน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ได้มีการกำหนด วิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัยในปี พ.ศ. 2550 ว่าจะเป็นมหาวิทยาลัยที่มีความเป็นเลิศทางวิชาการ โดยเน้นการวิจัย และมีการบริหารในรูปแบบของมหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาล ที่ประชุมกรรมการ สภามหาวิทยาลัย และผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้มีการประชุมกันเมื่อวันที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2540 และได้จัดตั้งคณะกรรมการ 2 ชุด เพื่อศึกษาแนวทางความเป็นไปได้ในส่วนการพัฒนามหาวิทยาลัย ให้เป็นมหาวิทยาลัยวิจัย คณะทำงานได้ประชุมร่วมกัน และเสนอ ยุทธศาสตร์ 8 ประการ นำเสนอ สภามหาวิทยาลัย ซึ่งมีสาระดังนี้

1. ปรับเปลี่ยนวิธีการจัดงบประมาณ
2. จัดสรรทุนอุดหนุนการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา และโครงการอาศรมวิจัย
3. พัฒนานักวิจัยรุ่นพี่-รุ่นน้อง
4. แลกเปลี่ยนนักวิจัย
5. เชิดชูเกียรตินักวิจัยดีเด่น
6. จัดตั้งศูนย์เครื่องมือวิทยาศาสตร์ส่วนกลาง
7. สร้างความพึงพอใจแก่คณาจารย์
8. ปรับเปลี่ยนการเรียนการสอน

ต่อมาได้มีการมอบหมายให้มหาวิทยาลัย ไปดำเนินการจัดทำโครงการเพื่อรองรับการพัฒนา มหาวิทยาลัยให้เป็นมหาวิทยาลัยวิจัยขึ้น เพื่อเสริมสร้างความแข็งแกร่งของบัณฑิตศึกษา สร้างและพัฒนาคุณภาพ ของนักวิจัย และงานวิจัย เพิ่มการเผยแพร่ผลงานวิจัยทั้งในระดับประเทศและนานาชาติ และใช้งานวิจัยในการพัฒนาการเรียนการสอน โดยมีระยะเวลาการดำเนินการ 5 ปี ระหว่างปี พ.ศ. 2541-2545 ได้มีการจัดตั้ง คณะกรรมการอำนวยการวิจัย กำหนดนโยบาย ทิศทาง การบริหารงบประมาณ และการติดตามผลการดำเนินงาน มีการจัดตั้งโครงการเพื่อพัฒนานี้ อีก 6 โครงการเพื่อพัฒนา มหาวิทยาลัยให้เป็นมหาวิทยาลัยวิจัย วัตถุประสงค์ข้อหนึ่งของโครงการคือการพัฒนาศักยภาพของนักวิจัย ให้สามารถทำงานวิจัยที่มีคุณภาพได้อย่างต่อเนื่อง (องค์กรผู้บริหารคณะทันตแพทยศาสตร์แห่ง ประเทศไทยฯ 2545)

คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้กำหนดวิสัยทัศน์ของคณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2550 ให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัย โดยมุ่งเน้นคุณภาพทาง วิชาการ และการวิจัยในระดับนานาชาติ เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณธรรม ความรู้ ความสามารถ และให้บริ การวิชาการที่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชนและสังคม ได้มีการปรับปรุง โครงสร้างงานวิจัย

ของคณะทันตแพทย ศาสตร์ โดยเปลี่ยนคณะกรรมการวิจัยประจำคณะ เป็นคณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนางานวิจัย เพื่อให้เกิดการสนับสนุนการทำวิจัยของคณะทันตแพทยศาสตร์แบบครบวงจร (คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2545)

บทบาทและหน้าที่ของคณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนางานวิจัยที่สำคัญ นอกจากจะดูแลการใช้งบประมาณวิจัยของคณะทันตแพทยศาสตร์ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ยังมีหน้าที่สำคัญในการส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาในการทำวิจัยทุกรูปแบบ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(องค์กรผู้บริหารคณะทันตแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทยฯ 2545)

1. จัดหาที่ปรึกษาโครงการวิจัยในแต่ละสาขาวิชา
2. จัดหาที่ปรึกษาด้านสถิติที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
3. จัดหาที่ปรึกษาการเขียนบทความเพื่อการตีพิมพ์ ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ ตลอดจนการ ตรวจสอบด้านการใช้ภาษาอังกฤษก่อนการส่งตีพิมพ์ (international mentor)
4. จัดการฝึกอบรม เพื่อเพิ่มพูนความรู้ที่จำเป็นสำหรับนักวิจัย ตลอดจนให้การสนับสนุนนักวิจัย ให้ได้รับการฝึกอบรมด้านการวิจัยที่จัดขึ้นภายนอกคณะฯ
5. ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งทุนภายในและภายนอกคณะฯ
6. สนับสนุนและติดตามให้ความช่วยเหลือโครงการวิจัยที่กำลังดำเนินการอยู่ให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่กำหนด
7. สนับสนุนให้มีการเผยแพร่ผลงานวิจัยของคณะทันตแพทยศาสตร์ ในรูปแบบของการตีพิมพ์ ในวารสาร หรือในงานประชุมวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ
8. ส่งเสริมและพัฒนาวารสารทางวิชาการ “เชียงใหม่ทันตแพทยสาร” ให้มีมาตรฐาน และเป็นที่ยอมรับในระดับชาติ และนานาชาติ

คณะทันตแพทยศาสตร์ยังได้มีการจัดตั้งศูนย์วิจัยทางทันตแพทยศาสตร์ และได้ดำเนินงานร่วมกับคณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนางานวิจัยมีเป้าหมายที่กำหนดไว้สำหรับปี 2546-2549

ดังนี้ (องค์กรผู้บริหารคณะทันตแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทยฯ 2545)

1. จัดสรรงบประมาณไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 ของงบประมาณแผ่นดิน และงบประมาณเงินรายได้ ส่วนที่เหลือ และเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี
2. มีผลงานวิจัย หรือผลงานวิชาการที่ตีพิมพ์ เผยแพร่ และหรือมีการนำเสนอผลงานในที่ประชุม วิชาการระดับประเทศไม่น้อยกว่า 10 เรื่องต่อปี และเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี
3. มีผลงานวิจัยหรือผลงานวิชาการที่ตีพิมพ์ referees journal และหรือมีการนำเสนอผลงานในที่ประชุมวิชาการระดับนานาชาติ เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี

เมื่อพิจารณาวิสัยทัศน์และนโยบายแนวทางการดำเนินงานของคณะฯ ที่จะสนับสนุนงานวิจัยให้มีเพิ่มขึ้นแนวทางหนึ่งที่จะทำให้บรรลุวิสัยทัศน์ที่ตั้งไว้ คือการเผยแพร่ผลงานวิจัยของบุคลากร

กรในคณะฯให้สามารถมีการตีพิมพ์ (publication) เผยแพร่ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ ปัจจุบันผลงานวิจัยทางทันตแพทยศาสตร์ในประเทศ ได้มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับประเทศเป็นจำนวนมาก แต่ส่วนที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติยังมีน้อยมาก

การดำเนินการส่งเสริมสนับสนุนงานวิจัยของคณะกรรมการส่งเสริม และพัฒนา งานงานวิจัยในการจัดหาที่ปรึกษาด้านต่างๆยังไม่สามารถทำได้เต็มที่ ข้อมูลในปี พ.ศ. 2545 จากเอกสารการประชุมสัมมนาทันตแพทยศาสตรศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 2 ระหว่างวันที่ 28-30 สิงหาคม พ.ศ. 2545 ณ โรงแรมกรุงศรีวิเวอร์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา การจัดตั้งหน่วยสนับสนุนงานวิจัยด้านต่างๆ ยังมีไม่ครบในทุกคณะทันตแพทยศาสตร์ของมหาวิทยาลัยต่างๆ คณะฯที่มีหน่วย สนับสนุนตรวจแก้ไขภาษาเพื่อการตีพิมพ์ มีที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยมหิดล หน่วยช่วยเหลือทางสถิติมีเพียงที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น การพัฒนาในด้านต่างๆที่จะสนับสนุนงานวิจัยจึงจำเป็นต้องให้คณาจารย์ ทันตแพทย์ และนักวิจัยเพิ่มพูนความรู้ และประสบการณ์ ด้านต่างๆด้วยตัวเองอีกส่วนหนึ่ง (องค์กรผู้บริหารคณะทันตแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทยฯ 2545)

การพัฒนางานวิจัยให้มีคุณภาพก้าวสู่ระดับนานาชาติ คงมิได้ให้ผลเฉพาะการนำให้ คณะฯและมหาวิทยาลัยบรรลุถึงวิสัยทัศน์ที่ได้ตั้งไว้เท่านั้น แต่ยังเป็นการพัฒนาระดับของทันตแพทยศาสตรศึกษาของประเทศ ให้มีมาตรฐานในระดับนานาชาติด้วย และเป็นส่วนในการพัฒนาประเทศ ให้ก้าวต่อไปในยุคโลกาภิวัตน์ ดังจะเห็นได้จากการสรุปประเด็นหลักที่เสนอโดยคณะกรรมการ จัดเตรียมเอกสารวิชาการเรื่องงานวิจัย การพัฒนาองค์ความรู้ใหม่และผลิตภัณฑ์ทางทันตแพทยศาสตร์ ในการประชุมสัมมนาทันตแพทยศาสตรศึกษาแห่งชาติครั้งที่ 2 กล่าวถึงกลวิธีและกระบวนการส่งเสริมงานวิจัยข้อหนึ่งเกี่ยวกับการหาวิธี ให้วารสารทันตแพทย์สมาคม และของคณะฯต่างๆที่ออกประจำให้เข้าอยู่ในฐานข้อมูล Medline อย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการยกระดับการเผยแพร่การวิจัยทางทันตแพทยศาสตร์ให้เป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ (องค์กรผู้บริหารคณะทันตแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทยฯ 2545)

ในการเขียนบทความทางวิชาการเพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารวิชาการ มีการกำหนดรูปแบบการเขียนบทความตามที่ทางวารสารแต่ละฉบับได้กำหนดไว้ ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อต่างๆ สำหรับวารสารวิชาการไทยทางทันตแพทยศาสตร์ (thai dental journal) โดยทั่วไปได้กำหนดให้มีบทคัดย่อ (abstract) ทั้งภาษาไทยและอังกฤษ ในบทความวิทยาการ(original article) และบทความปริทัศน์(review article) ไม่ว่าบทความนั้นจะเป็นภาษาไทยล้วนหรือภาษาอังกฤษล้วน

บทคัดย่อเปรียบเสมือนบทสรุปที่จะช่วยให้ผู้อ่านทำความเข้าใจกับบทความนั้น โดยย่อและรวดเร็ว เป็นจุดดึงดูดความสนใจของบทความแต่ละบทความ อาจกล่าวได้ว่า บทคัดย่อเป็นส่วนสำคัญที่สุดของบทความ เป็นตัวแทนของสาระสำคัญของบทความทั้งฉบับ คือคัดเอาประเด็นสำคัญของบทความนำมาย่อไว้ จุดแรกที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านจะเป็นหัวข้อเรื่องหรือชื่อเรื่อง บทคัดย่อที่ดีมี

หน้าที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า บทความนั้นพูดถึงอะไรหลังจากผู้ที่สนใจได้อ่านบทคัดย่อจบ บทคัดย่อจะถูกนำเสนอไว้ในส่วนต้นของบทความ แต่เป็นส่วนที่เขียนหลังจากบทความทั้งหมดได้เขียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยเฉพาะบทความงานวิจัยจำเป็นต้องทำงานวิจัยนั้นจนเสร็จสมบูรณ์ รวบรวมข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาเป็นผลงานวิจัยที่สมบูรณ์ก่อน ถึงจะสามารถเขียนเรียบเรียงบทคัดย่อได้ (บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2544) บทคัดย่อที่ดีควรสมบูรณ์ในตัวเองหลังอ่านจบ สามารถรู้เรื่องของบทความโดยไม่ต้องดูรายละเอียด ให้คำที่กระชับชัดเจน สรุปสาระที่สำคัญของบทความ ปราศจากคำวิจารณ์หรือการอ้างอิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบทความงานวิจัยต้องมีสาระที่ได้จากผลการวิจัยว่าเป็นอย่างไร การเขียนบทคัดย่อจึงมีความสำคัญที่จะช่วยให้บทความนั้นเป็นที่น่าสนใจ และนำไปสู่การพิจารณาของวารสารต่างๆ ที่ผู้วิจัยส่งไปเพื่อขอรับการตีพิมพ์

การเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ (english abstract) สำหรับบทความภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษในวารสารวิชาการไทยให้มีคุณภาพ เป็นส่วนที่จะพัฒนาการเขียนบทความทางวิชาการไทยให้ได้รับการเผยแพร่ในระดับนานาชาติ ดังจะเห็นได้จากวารสารที่ได้รับการยอมรับให้เผยแพร่ในระดับนานาชาติ ซึ่งมีชื่ออยู่ใน Index Medicus ประกอบไปด้วยวารสารที่ใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาอื่นที่ใช้บทคัดย่อเป็นภาษาอังกฤษในการเผยแพร่ผลงาน แสดงให้เห็นว่าการที่วารสารนั้นๆ ได้รับการยอมรับให้มีชื่ออยู่ใน Index Medicus ไม่เฉพาะว่าเป็นวารสารทางวิชาการที่ใช้แต่ภาษาอังกฤษล้วน แต่จำเป็นต้องมีบทคัดย่อภาษาอังกฤษเสมอ เพื่อให้ทุกคนที่อ่านเข้าใจถึงบทความที่มีอยู่ในวารสารนั้นๆ (US National Library of Medicine 2003)

การเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษให้มีความถูกต้องทางภาษาศาสตร์จึงมีความสำคัญ นักวิจัยจึงควรพิจารณาตรวจสอบการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ให้มีความสมบูรณ์ทางภาษาก่อนส่งไปรับการพิจารณาจากวารสารต่างๆ เพื่อตีพิมพ์ การศึกษาด้วยอย่างบทคัดย่อที่ได้รับการตีพิมพ์ลงในวารสารวิชาการไทย เป็นการศึกษาวิเคราะห์ความถูกต้องทางภาษาศาสตร์ สามารถจะใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักวิจัยต่อไปได้

กลุ่มบรรณาธิการวารสารทางการแพทย์ต่างๆ ได้มีการกำหนดรูปแบบมาตรฐานของการเขียนบทความทางวิชาการ ให้เป็นที่ยอมรับเพื่อการตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการ สำหรับกลุ่มที่ได้รับการยอมรับ และถือเอารูปแบบการเขียนบทความทางวิชาการมาใช้มากที่สุดกลุ่มหนึ่งคือกลุ่มแวนคูเวอร์ (Vancouver Group) ซึ่งต่อมากลุ่มแวนคูเวอร์ได้มีการขยายตัวและก่อตั้งขึ้นมาเป็นคณะกรรมการนานาชาติของบรรณาธิการวารสารทางการแพทย์ หรือเรียกในชื่อย่อว่า ICMJE (International Committee of Medical Journal Editors) คณะกรรมการ ICMJE ได้กำหนดรูปแบบมาตรฐานและรายละเอียดข้อแนะนำในการเขียนบทความทางวิชาการ ที่จะได้รับการยอมรับให้ตีพิมพ์ ตั้งแต่รูปแบบหน้าแรกของบทความ (title page) บทคัดย่อ และคำสำคัญ (key words) บทนำ (introduction) ฯลฯ วารสารที่ตกลงใช้ข้อกำหนดรูปแบบของคณะกรรมการ ICMJE ต้องอ้างอิงถึงข้อกำหนดดังกล่าวที่ถูกจัดพิมพ์ขึ้น

ในปี ค.ศ. 1997 หรือหลังจากปีดังกล่าว ลงในส่วนของการแนะนำในการเขียนต้นฉบับของวารสารฉบับนั้นๆ (International Committee of Medical Journal Editors 2003)

ในข้อกำหนดของกลุ่ม ICMJE สำหรับการเขียนบทคัดย่อได้กล่าวถึงลักษณะของบทคัดย่อที่ดีควรมีข้อมูลที่ชัดเจน จำนวนคำหรือความยาวมากน้อยเพียงใดตลอดจนรูปแบบ (format) ขึ้นอยู่กับการกำหนดของวารสารแต่ละฉบับ ควรเขียนโดยใช้จำนวนคำไม่มาก โดยมีบริบท (context) หรือที่มาของ การศึกษา แสดงวัตถุประสงค์ของการศึกษา วิธีการที่ใช้ในการศึกษา ผลหรือข้อมูลที่ได้จากการศึกษา และบทสรุป ควรเน้นถึงสิ่งใหม่หรือส่วนสำคัญที่มีการค้นพบจากการศึกษานั้นๆ ข้อความที่เขียนในบทคัดย่อ ต้องมีเนื้อหาตรงกับบทความเต็มอย่างถูกต้อง การเขียนบทคัดย่อไม่มีส่วนวิจารณ์หรือให้ข้อเสนอแนะ และไม่ควรใช้คำย่อ (abbreviation)

ในเชิงภาษาชนิดของบทคัดย่อภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ บทคัดย่ออินฟอร์มาทีฟ (informative abstract) ซึ่งเป็นการเขียนที่มีลำดับโดยย่อของปัญหา ที่มาของการศึกษา วิธีการศึกษาปัญหา ข้อมูลที่ได้จากการศึกษา และบทสรุป บทคัดย่อชนิดนี้สามารถใช้แทนบทความฉบับเต็มได้ และเป็นที่ยอมรับใช้ในวารสารส่วนใหญ่ในปัจจุบัน ส่วนบทคัดย่ออินดิเคทีฟหรือเดสคริปทีฟ (indicative or descriptive abstract) เป็นการเขียนในเชิงพรรณนาชี้แนะเรื่องหรือใจความที่เกี่ยวข้องกับบทความฉบับเต็ม ไม่สามารถใช้ทำหน้าที่แทนบทความฉบับเต็มได้ (Day 1994)

นอกจากนี้ยังมีการจำแนกบทคัดย่อภาษาอังกฤษตามลักษณะการเขียน เป็นบทคัดย่อรูปแบบโครงสร้าง (structured abstract) และบทคัดย่อที่ไม่ใช่รูปแบบ โครงสร้าง (non-structured abstract) โดยรูปแบบของบทคัดย่อรูปแบบโครงสร้างมีหัวข้อนำ (heading) เป็นแบบมาตรฐาน หัวข้อนำโดยทั่วไปประกอบด้วย ที่มาของปัญหา (statement of the problem) วัตถุประสงค์ (objective or purpose of study) วัสดุและวิธีการวิจัย (materials and methods) ผลการศึกษา (results) บทสรุป (conclusion) บทคัดย่อรูปแบบนี้มักถูกกำหนดให้ใช้ในบทความวิชาการที่เป็นงานวิจัย ส่วนรูปแบบของบทคัดย่อที่ไม่มีรูปแบบ โครงสร้าง มีลักษณะการเขียนเนื้อหาเรียบเรียงต่อกันเป็นบทความ ไม่ได้มีการแยกหัวข้อชัดเจน ซึ่งสามารถใช้ได้ทั้งในบทความวิชาการ และบทความปริทัศน์ (Taddio และคณะ 1994)

วารสารวิชาการทางทันตแพทยศาสตร์ที่ใช้ภาษาอังกฤษที่มีชื่ออยู่ใน Index Medicus มีทั้งกลุ่มที่ใช้ข้อกำหนดตามแบบมาตรฐานของกลุ่ม ICMJE หรือใช้ข้อกำหนดของตนเองซึ่งมีรูปแบบใกล้เคียงกับรูปแบบของกลุ่ม ICMJE โดยทั่วไปวารสารต่างๆ มีการจำกัดจำนวนคำในบทคัดย่ออยู่ระหว่าง 150-350 คำ บางส่วนมีการกำหนดให้ใช้บทคัดย่อรูปแบบโครงสร้างสำหรับบทความวิชาการที่เป็นงานวิจัยอย่างชัดเจน เช่น The Journal of Prosthetic Dentistry, British Dental Journal, Journal of Orthodontics, Quintessence International เป็นต้น บางส่วนไม่ได้มีการกำหนดให้ใช้บทคัดย่อรูปแบบโครงสร้าง เช่น The European journal of Oral Sciences, International Endodontic Journal เป็นต้น

ในวารสารต่างๆอาจมีการกำหนดหลักเกณฑ์เพิ่มเติม เช่น การเขียนบทคัดย่อต้องไม่มีการอ้างอิง
ไม่มีส่วนวิจารณ์ หรือให้ข้อเสนอแนะ และไม่ควรใช้คำย่อ (abbreviation)

Taddio และคณะ (1994) ได้ศึกษาพบว่าในบทความวิชาการทางการแพทย์บทคัดย่อรูปแบบ
โครงสร้างได้รับการสนับสนุนให้ใช้ในวารสาร มากกว่าบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบโครงสร้าง เนื่องจาก
ให้คุณภาพที่ดีกว่าในการนำเสนอ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ Hartley (1997) พบว่าบทคัดย่อรูปแบบ
โครงสร้างสามารถใช้ได้ดี สำหรับบทความวิชาการในด้านสังคมศาสตร์ และให้ข้อมูลที่มีคุณภาพดี

การศึกษาของ Radford และคณะ (1999) เรื่องการพิจารณาบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชา
การทางทันตแพทย์ บรรณาธิการไม่เพียงพิจารณาคุณค่าของบทความนั้น จากการศึกษาความสามารถ
เสนอสิ่งที่มีประโยชน์ทางวิชาการ หรือเป็นสิ่งที่ใหม่ที่มีการค้นพบ แต่ยังดูถึงรูปแบบการนำเสนอบท
ความนั้นๆว่า มีลักษณะที่ดีถูกต้องตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ ปัญหาใหญ่ที่ทำให้หลายบทความ
ไม่ถูกพิจารณาตีพิมพ์คือการใช้ภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้อง และการเตรียมต้นฉบับที่บกพร่อง
การเขียนบทความวิชาการที่ดีจึงต้องมีการผสมผสาน ทั้งศาสตร์และศิลป์ในการเขียน โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่งบทความที่ต้องการเขียนเป็นภาษาอังกฤษ จำเป็นต้องตรวจสอบความถูกต้องทางภาษา เนื้อความ
และไวยากรณ์ควบคู่กันไป

การศึกษาเรื่องของบทคัดย่อภาษาอังกฤษนอกเหนือจากลักษณะวิธีการเขียนที่เหมาะสมแล้ว
ยังมี การศึกษาในเรื่องเนื้อหาของบทคัดย่อ โดย Pitkin และคณะ (1999) พบว่าข้อมูลในบทคัดย่อ
จากตัวอย่างวารสารวิชาการทางการแพทย์ที่ศึกษา มักมีเนื้อหาไม่ตรงกับข้อมูลในบทความนั้นๆ

การศึกษาข้อมูลตัวอย่างบทคัดย่อภาษาอังกฤษ จากวารสารวิชาการภาษาไทยทางทันตแพทย
ศาสตร์ในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาและประเมินวิธีการเขียน และรูปแบบตัวอย่างบทคัดย่อภาษาอังกฤษที่ได้รับ
การตีพิมพ์ในวารสารวิชาการไทยทาง ทันตแพทยศาสตร์เปรียบเทียบกับมาตรฐานนา
ชาติ
2. เพื่อประเมินการใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนบทคัดย่อที่นำมาศึกษา
3. เพื่อประเมินว่าบทคัดย่อที่นำมาศึกษา มีเนื้อความเป็นไปตามบทความฉบับเต็มหรือไม่
จากการศึกษาจะทำให้ทราบข้อมูลของการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักวิจัยไทย เพื่อ
นำไปเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงแก้ไข ส่งเสริมให้นักวิจัยทางทันตแพทยศาสตร์ให้มีศักยภาพใน
การเขียนบทความเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการเผยแพร่ผลงานวิจัยในอนาคต โดยงานวิจัยในลักษณะนี้มี
การศึกษาในต่างประเทศในสาขาอื่น เช่น สังคมศาสตร์ แพทยศาสตร์ เป็นต้น โดยนักภาษาศาสตร์
และนักวิจัยในสาขานั้นๆ แต่การศึกษาลักษณะนี้ในประเทศ และเป็นการศึกษาจากผู้เขียนบทความ
ที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ยังไม่มีการทำ คาดว่าข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจะสามารถรวบรวมสิ่งที่
เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงศักยภาพของนักวิจัยไทยให้ดียิ่งขึ้น

วัสดุและวิธีการวิจัย

ขั้นตอน และวิธีในการวิจัย

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นวารสารวิชาการไทยทางทันตแพทยศาสตร์ เลือกวารสารวิชาการไทยทางทันตแพทยศาสตร์นำมาศึกษา 4 วารสาร วารสารแรก que เลือกมา ได้แก่ วารสารทันตแพทยศาสตร์ (Journal of the Dental Association of Thailand) ของทันตแพทยสมาคมแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นวารสารที่รู้จักกันแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับในวิชาชีพทันตแพทย์และ ทันตแพทยศาสตร์ศึกษา ส่วนวารสารอีก 3 วารสารเป็นวารสารวิชาการของคณะทันตแพทยศาสตร์อีก 3 มหาวิทยาลัย ได้แก่ เชียงใหม่ทันตแพทยสาร (Chiangmai Dental Journal) วารสารทันตแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (Chulalongkorn University Dental Journal) วารสารทันตแพทยศาสตร์มหิดล (Mahidol Dental Journal) จำนวนวารสารทั้งหมดเลือกเฉพาะวารสารที่ได้ตีพิมพ์ล่าสุดในระยะเวลา 1 ปี ดำเนินการจัดหาวารสารหรือสำเนาของวารสาร que เลือกผ่านบริการเครือข่ายห้องสมุด

2. การดำเนินการวิจัย

จากการจัดหาเอกสารที่นำมาใช้ศึกษาได้เอกสารทั้งหมดดังมีรายละเอียดดังนี้

1. วารสารทันตแพทยศาสตร์ ปีที่ 53 ฉบับที่ 1-6 ซึ่งเป็นวารสารประจำปี พ.ศ. 2546 จำนวน 5 ฉบับ วารสารจำนวนนี้มีบทความลักษณะต่างๆจำแนกได้ดังนี้

- บทความวิชาการ จำนวน 29 เรื่อง
- เขียนเป็นภาษาไทย 23 เรื่อง ภาษาอังกฤษ 6 เรื่อง
- รายงานผู้ป่วย(case report) 5 เรื่อง
- บทความปริทัศน์ 5 เรื่อง
- บทความพิเศษ 3 เรื่อง

2. วารสารทันตแพทยศาสตร์มหิดล ปีที่ 22 ฉบับที่ 1-3 ซึ่งเป็นวารสารประจำปี พ.ศ. 2545 จำนวน 2 เล่ม วารสารจำนวนนี้มีบทความลักษณะต่างๆจำแนกได้ดังนี้

- บทความวิชาการ จำนวน 11 เรื่อง
- เขียนเป็นภาษาไทย 8 เรื่อง ภาษาอังกฤษ 3 เรื่อง
- รายงานผู้ป่วย 2 เรื่อง
- ปกิณกะ 1 เรื่อง

3. วารสารทันตแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีที่ 26 ฉบับที่ 1-3 ซึ่งเป็นวารสารประจำปี พ.ศ. 2546 จำนวน 3 เล่ม วารสารจำนวนนี้มีบทความลักษณะต่างๆจำแนกได้ดังนี้

- บทความวิชาการ จำนวน 13 เรื่อง

เขียนเป็นภาษาไทย 10 เรื่อง ภาษาอังกฤษ 3 เรื่อง

- รายงานผู้ป่วย 6 เรื่อง
- บทความปริทัศน์ 2 เรื่อง
- บทความพิเศษ 1 เรื่อง
- ปกิณกะ 1 เรื่อง

4. เขียนใหม่ทันตแพทยสาร ปีที่ 23 ฉบับที่ 1-2 ซึ่งเป็นวารสารประจำปี พ.ศ. 2545 จำนวน 1 เล่ม วารสารจำนวนนี้มีบทความลักษณะต่างๆจำแนกได้ดังนี้

- บทความวิชาการ จำนวน 5 เรื่อง

เขียนเป็นภาษาไทย 5 เรื่อง

- รายงานผู้ป่วย 1 เรื่อง
- บทความปริทัศน์ 4 เรื่อง

เนื่องจากวารสารดังกล่าวมีจำนวนบทความวิชาการภาษาไทยไม่มาก จึงเพิ่มวารสารปีที่ 22 ฉบับที่ 1-2 ซึ่งเป็นวารสารประจำปี พ.ศ. 2544 จำนวน 2 เล่ม วารสารจำนวนนี้มีบทความลักษณะต่างๆจำแนกได้ดังนี้

- บทความวิชาการ จำนวน 5 เรื่อง

เขียนเป็นภาษาไทย 2 เรื่อง ภาษาอังกฤษ 3 เรื่อง

- รายงานผู้ป่วย 1 เรื่อง
- บทความปริทัศน์ 8 เรื่อง

รวมวารสาร 3 ฉบับนี้มีบทความลักษณะต่างๆจำแนกได้ดังนี้

- บทความวิชาการ จำนวน 10 เรื่อง

เขียนเป็นภาษาไทย 7 เรื่อง ภาษาอังกฤษ 3 เรื่อง

- รายงานผู้ป่วย 5 เรื่อง
- บทความปริทัศน์ 12 เรื่อง

รายละเอียดของวารสารทั้งหมดที่นำมาศึกษาพอสรุปได้ดังตารางที่ 1 บทความที่รวบรวมมาทั้งหมดมีทั้งบทความที่เขียนเป็นภาษาไทยล้วน และบทความที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ จัดจำแนกบทความเป็นกลุ่มตามแหล่งที่มา และภาษาที่ใช้เขียนบทความฉบับเต็ม ในการศึกษาครั้งนี้เลือกเฉพาะบทความวิชาการที่เขียนบทความฉบับเต็มเป็นภาษาไทย เพื่อให้สามารถเข้าใจถึงเนื้อความในบทความอย่างกระจ่าง ซึ่งสามารถรวบรวมบทความทั้งหมดจากวารสารดังกล่าวได้ 48 เรื่อง

อ่านบทความฉบับเต็มและบทความย่อจากบทความทั้ง 48 เรื่อง จัดบทความย่อภาษาอังกฤษให้เข้าหมวดหมู่ตามเกณฑ์การวิเคราะห์ที่กำหนดขึ้น โดยเกณฑ์การวิเคราะห์ที่ใช้ได้มีการกำหนดรายละเอียดดังตารางที่ 2 เริ่มจากการแบ่งรูปแบบของบทความออกเป็น 2 รูปแบบ คือบทความที่ใช้

ตารางที่ 1 รายละเอียดของบทความในวารสารที่นำมาใช้ในการศึกษา

ชื่อวารสาร	ปีที่	บทความวิชาการ		รายงาน ผู้ป่วย	บทความ ปริทัศน์	อื่น ๆ
		ภาษาไทย	ภาษาอังกฤษ			
วิทยาสารทันตแพทยศาสตร์	53	23	6	5	5	3
วิทยาสารทันตแพทยศาสตร์มหิดล	22	8	3	2	-	1
วารสารทันตแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	26	10	3	6	2	2
เชียงใหม่ทันตแพทยสาร	22-23	7	3	5	12	-

รูปแบบโครงสร้าง (structured abstract) และบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบโครงสร้าง (non-structured abstract) อันดับต่อมาแบ่งลักษณะการเขียนออกเป็นบทคัดย่ออินฟอร์มาทีฟ (informative abstract) และบทคัดย่ออินดิเคทีฟ (indicative abstract)

รายละเอียดต่อมาเป็นการจำแนกลักษณะข้อผิดพลาดที่พบ โดยแบ่งเป็นกลุ่ม เริ่มจากข้อผิดพลาดที่เกี่ยวข้องกับเนื้อความหรือข้อความที่เขียน ซึ่งอยู่ในหัวข้อที่ 3-10 ประกอบไปด้วยบทคัดย้อมีความยาวมากเกินไป (abstract too long) เนื้อความไม่ถูกต้อง (incorrect information) เนื้อความไม่ชัดเจน (unclear information) ข้อมูลขาดหาย (missing information) แสดงข้อมูลมากเกินไป (unnecessary detail) ใส่ข้อมูลผิดหัวข้อ (misplaced information) ขาดบทสรุป (missing conclusion) ใช้คำอธิบายผลการทดลองที่ได้ไม่ถูกต้อง (over/under-generalization/hedging)

ส่วนข้อผิดพลาดรายการต่อมาเกิดจากการใช้ภาษา แยกเป็นกลุ่มคือ หัวข้อที่ 11-21 เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดในขนาดซึ่งเป็นลักษณะคำ 1 คำที่ใช้ เรียงลำดับจากลักษณะผิดพลาดที่มีความสำคัญน้อยไปถึงข้อผิดพลาดที่มากขึ้น เริ่มจากสะกดคำผิด (spelling mistake) ความผิดพลาดในการใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ (capitalization mistake) เว้นวรรคผิด (spacing mistake) ความผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation mistake) ซึ่งความผิดพลาดเหล่านี้มีขนาดความสำคัญน้อยสุดอยู่ในส่วนหนึ่งขององค์ประกอบของคำ ถัดมาเป็นกลุ่มความผิดพลาดของการใช้คำซึ่งยังใช้รากศัพท์คำเดียวกัน ประกอบด้วยความผิดพลาดในการใช้เอกพจน์-พหูพจน์ (singular-plural mistake) ใช้กริยาไม่สอดคล้องกับพจน์ของประธาน (subject-verb agreement) ความผิดพลาดในการใช้กาลในไวยากรณ์ (tense error) การใช้รูปคำไม่ถูกต้อง (incorrect word form) กลุ่มสุดท้ายเป็นการใช้คำที่ผิดไป ประกอบด้วยการใช้ส่วนแห่งคำพูดไม่ถูกต้อง (incorrect part of speech) ความผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม (article mistake) ความผิดพลาดในการใช้บุพบท (preposition mistake)

ตารางที่ 2 ตารางแสดงเกณฑ์การวิเคราะห์ข้อมูลของบทคัดย่อที่ใช้ศึกษา

1	รูปแบบ (format)	structured
		non-structured
2	ลักษณะการเขียน (type)	informative
		inductive
3	บทคัดย่อมีความยาวมากเกินไป (abstract too long)	
4	เนื้อหาความไม่ถูกต้อง (incorrect information)	
5	เนื้อหาความไม่ชัดเจน (unclear information)	
6	ข้อมูลขาดหาย (missing information)	
7	แสดงข้อมูลมากเกินไป (unnecessary detail)	
8	ใส่ข้อมูลผิดหัวข้อ (misplaced information)	
9	ขาดบทสรุป (missing conclusion)	
10	ใช้คำอธิบายผลการทดลองที่ได้ไม่ถูกต้อง (over/under-generalization/hedging)	
11	สะกดคำผิด (spelling mistake)	
12	ความผิดพลาดในการใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ (capitalization mistake)	
13	เว้นวรรคผิด (spacing mistake)	
14	ความผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation mistake)	
15	ความผิดพลาดในการใช้เอกพจน์-พหูพจน์ (singular-plural mistake)	
16	ใช้กริยาไม่สอดคล้องกับพจน์ของประธาน (subject-verb agreement)	
17	ความผิดพลาดในการใช้กาลในไวยากรณ์ (tense error)	
18	การใช้รูปคำไม่ถูกต้อง (incorrect word form)	
19	การใช้ส่วนแห่งคำพูดไม่ถูกต้อง (incorrect part of speech)	
20	ความผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม (article mistake)	
21	ความผิดพลาดในการใช้บุพบท (preposition mistake)	

ตารางที่ 2 (ต่อ) ตารางแสดงเกณฑ์การวิเคราะห์ข้อมูลของบทคัดย่อที่ใช้ศึกษา

22	คำขาดหายไป (missing word)
23	ใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้อง (incorrect word used)
24	เรียงลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้อง (incorrect word order)
25	ความผิดพลาดในการใช้วาจกในไวยากรณ์ (active-passive voice error)
26	ขาดประธานในประโยค (missing subject)
27	ความผิดพลาดในการใช้คำเชื่อม (conjunction mistake)
28	เรียงลำดับเนื้อหาในประโยคผิด (incorrect ordering of information in sentence)
29	โครงสร้างของประโยคไม่ถูกต้อง (sentence structure mistake)
30	ข้อผิดพลาดในไวยากรณ์อื่นๆ (other grammar mistake)
31	การเขียนคำไม่ถูกต้อง (register error)
32	การเขียนซ้ำที่ไม่จำเป็น (unnecessary repetition)
33	เน้นเนื้อความมากเกินไป (inappropriate emphasis)
34	ใช้คำอธิบายทางสถิติไม่ถูกต้อง (incorrect words used in statistics)

กลุ่มถัดมาเป็นข้อผิดพลาดในระดับของคำเช่นกันแต่ส่งผลให้ความหมายของประโยค หรือ ส่วนประกอบของประโยคผิดไป ประกอบด้วยคำขาดหายไป (missing word) ใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้อง (incorrect word used) เรียงลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้อง (incorrect word order) ความผิดพลาดในการใช้วาจกในไวยากรณ์ (active-passive voice error) ขาดประธานในประโยค (missing subject) ความผิดพลาดในการใช้คำเชื่อม (conjunction mistake)

หัวข้อที่ 28-30 เป็นลักษณะข้อผิดพลาดในระดับองค์ประกอบของประโยค ประกอบด้วย เรียงลำดับเนื้อหาในประโยคผิด (incorrect ordering of information in sentence) โครงสร้างของประโยคไม่ถูกต้อง (sentence structure mistake) ข้อผิดพลาดในไวยากรณ์อื่นๆ (other grammar mistake)

หัวข้อที่เหลือเป็นข้อผิดพลาดในรูปแบบการเขียนประกอบด้วยการเขียนคำไม่ถูกต้อง (register error) การเขียนซ้ำที่ไม่จำเป็น (unnecessary repetition) เน้นเนื้อความมากเกินไป (inappropriate emphasis) ใช้คำอธิบายทางสถิติไม่ถูกต้อง (incorrect words used in statistics)

คำอธิบายรายละเอียดของข้อผิดพลาดแบบต่างๆ สามารถศึกษาได้ในภาคผนวก

นำผลจากการจำแนกข้อมูลของบทคัดย่อที่ศึกษาตามเกณฑ์ในตารางที่ 2 ไปวิเคราะห์ข้อมูล โดยรวบรวมข้อมูลที่มีลักษณะในเชิงปริมาณ (quantitative data) มาแจกแจงความถี่คำนวณหาค่าร้อยละ ส่วนข้อมูลที่เป็นลักษณะเชิงคุณภาพ (qualitative data) นำมาอธิบายแสดงผลการศึกษาในเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

ข้อมูลที่ได้จากบทความที่ศึกษาทั้งหมด สามารถแจกแจงรูปแบบ ลักษณะการเขียน ข้อผิดพลาดแต่ละรายการที่พบจากบทคัดย่อภาษาอังกฤษทั้งในเชิงไวยากรณ์ และความหมายของ เนื้อความที่เขียนสรุปได้ดังตารางที่ 3

จากตารางที่ 3 สรุปข้อมูลที่ได้มาคำนวณปริมาณของบทคัดย่อที่จำแนกแต่ละรายการ หาค่า ร้อยละเทียบกับจำนวนของบทคัดย่อทั้งหมด สามารถแสดงค่าร้อยละของบทคัดย่อที่จำแนกแต่ละ รายการได้ดังตารางที่ 4

บทคัดย่อที่ทำการศึกษาพบว่ารูปแบบที่ใช้เขียนเป็นบทคัดย่อรูปแบบโครงสร้าง 10 เรื่อง คิด เป็นร้อยละ 21 ของบทคัดย่อที่ศึกษาทั้งหมด เป็นบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบโครงสร้าง 38 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 79 ในส่วนลักษณะการเขียนพบว่าบทคัดย่อทั้งหมดเป็นบทคัดย่ออินฟอร์มาทิฟ ไม่มีบทคัดย่อ อินดิเคทิฟเลย

จากการศึกษาข้อผิดพลาดที่พบในการเขียนบทคัดย่อ พบว่าบทคัดย่อทุกเรื่องพบข้อผิดพลาด ในการใช้ภาษามากกว่าหนึ่งแบบ ในส่วนข้อผิดพลาดของเนื้อความหรือข้อความที่เขียน มีบทคัดย่อ เพียง 2 เรื่องที่ไม่พบข้อผิดพลาดในลักษณะนี้เลย เมื่อพิจารณาถึงบทคัดย่อที่พบข้อผิดพลาดในแต่ละ ลักษณะรวมทั้งหมด ข้อผิดพลาดในการเขียนที่พบมากที่สุดได้แก่การใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ซึ่งพบถึง 43 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 90 รองลงมาได้แก่มิเนื้อความไม่ชัดเจน 42 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 88 ความ ผิดพลาดในการใช้บุพบท 41 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 85 ความผิดพลาดในการใช้เอกพจน์-พหูพจน์ 37 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 77 ความผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม 35 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 73 นอกจากนี้ พบว่าบทคัดย่อที่ศึกษามีเนื้อความไม่ถูกต้องถึง 26 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 54 ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่มีส่วน สำคัญมากกับการเขียนบทคัดย่อ ข้อผิดพลาดอื่นที่พบเป็นเปอร์เซ็นต์ค่อนข้างสูงได้แก่การใช้ส่วนแห่ง คำพูดไม่ถูกต้อง 23 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 48 ความผิดพลาดในการใช้กาลในไวยากรณ์ 21 เรื่อง คิดเป็น

[illegible]

[illegible]

ตารางที่ 4 ตารางแสดงจำนวนรวมของบทคัดย่อที่แจกแจงตามรูปแบบ ลักษณะการเขียน และข้อผิดพลาดที่พบ รวมทั้งแสดงค่าเป็นร้อยละเทียบกับจำนวนทั้งหมด

			ยอดรวมเรื่องที่พบ	คิดเป็นร้อยละ
1	รูปแบบ (format)	structured	10	21
		non-structured	38	79
2	ลักษณะการเขียน (type)	informative	48	100
		inductive	0	0
3	บทคัดย้อมีความยาวมากเกินไป (abstract too long)		3	6
4	เนื้อหาความไม่ถูกต้อง (incorrect information)		26	54
5	เนื้อหาความไม่ชัดเจน (unclear information)		42	88
6	ข้อมูลขาดหาย (missing information)		8	17
7	แสดงข้อมูลมากเกินไป (unnecessary detail)		2	4
8	ใส่ข้อมูลผิดหัวข้อ (misplaced information)		1	2
9	ขาดบทสรุป (missing conclusion)		1	2
10	ใช้ถ้อยรับาผลกระทดลองที่ไม่ถูกต้อง (over/under-generalization/hedging)		3	6
11	สะกดคำผิด (spelling mistake)		8	17
12	ความผิดพลาดในการใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ (capitalization mistake)		8	17
13	เว้นวรรคผิด (spacing mistake)		15	31
14	ความผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation mistake)		20	42
15	ความผิดพลาดในการใช้เอกพจน์-พหูพจน์ (singular-plural mistake)		37	77
16	ใช้กริยาไม่สอดคล้องกับพจน์ของประธาน (subject-verb agreement)		16	33
17	ความผิดพลาดในการใช้กาลในไวยากรณ์ (tense error)		21	44
18	การใช้รูปคำไม่ถูกต้อง (incorrect word form)		6	13
19	การใช้ส่วนแห่งคำพูดไม่ถูกต้อง (incorrect part of speech)		23	48
20	ความผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม (article mistake)		35	73
21	ความผิดพลาดในการใช้บุพบท (preposition mistake)		41	85
22	คำขาดหายไป (missing word)		3	6
23	ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง (incorrect word used)		43	90
24	เรียงลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้อง (incorrect word order)		9	19
25	ความผิดพลาดในการใช้วากในไวยากรณ์ (active-passive voice error)		9	19
26	ขาดประธานในประโยค (missing subject)		1	2
27	ความผิดพลาดในการใช้คำเชื่อม (conjunction mistake)		10	21
28	เรียงลำดับเนื้อหาในประโยคผิด (incorrect ordering of information in sentence)		2	4
29	โครงสร้างของประโยคไม่ถูกต้อง (sentence structure mistake)		28	58
30	ข้อผิดพลาดในไวยากรณ์อื่นๆ (other grammar mistake)		3	6
31	การเขียนคำไม่ถูกต้อง (register error)		12	25
32	การเขียนซ้ำที่ไม่จำเป็น (unnecessary repetition)		5	10
33	เน้นเนื้อหาความมากเกินไป (inappropriate emphasis)		1	2
34	ใช้คำอธิบายทางสถิติไม่ถูกต้อง (incorrect words used in statistics)		5	10

[illegible]

[illegible]

ร้อยละ 44 ความผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน 20 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 42 โครงสร้างของประโยคไม่ถูกต้อง 28 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 58 ข้อผิดพลาดอื่นๆที่พบมีจำนวนน้อยลง ไปดังดูจากรายละเอียดในตารางที่ 4

ข้อมูลที่ได้เมื่อศึกษาจำนวนข้อผิดพลาดในแต่ละรายการของบทคัดย่อแต่ละบท พบว่ามีจำนวนข้อผิดพลาดที่พบในแต่ละรายการของบทคัดย่อที่ศึกษาแสดงในตารางที่ 5 โดยด้านท้ายของตารางแสดงจำนวนรวมของข้อมูลแต่ละรายการของบทคัดย่อที่ศึกษาทั้งหมดประกอบ

เมื่อพิจารณาจำนวนของข้อผิดพลาดแต่ละรายการของบทคัดย่อทั้งหมดพบว่าการใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องมีปริมาณสูงสุดคือพบถึง 169 คำ ประโยคที่มีเนื้อความไม่ชัดเจนมี 138 ข้อความ ความผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านามมีรวมทั้งสิ้น 136 คำ ความผิดพลาดในการใช้เอกพจน์-พหูพจน์มี 116 คำ เท่ากับจำนวนความผิดพลาดในการใช้คำบุพบท ในขณะที่ประโยคที่มีเนื้อความไม่ถูกต้องพบ 44 ข้อความ

บทวิจารณ์

ข้อกำหนดรูปแบบ และลักษณะการเขียนบทคัดย่อในแต่ละวารสารของไทยที่ทำการศึกษาดังกล่าวแตกต่างกัน ไม่ได้มีข้อกำหนดที่เป็นลักษณะเดียวกันทั้งหมด ดังจะเห็นได้จากบทคัดย่อที่ศึกษาเขียนเป็นบทคัดย่อรูปแบบ โครงสร้างมีจำนวนร้อยละ 21 ขณะที่จำนวนบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบ โครงสร้างมีถึงร้อยละ 79 วารสารทั้ง 4 วารสารที่นำมาศึกษา มีเพียงวารสารทันตแพทยศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น ที่เขียนบทคัดย่อรูปแบบ โครงสร้าง ส่วนวารสารอีก 3 วารสารเป็นบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบ โครงสร้างทั้งหมด ซึ่งคำแนะนำในการเขียนบทความของแต่ละวารสาร ไม่ได้ระบุชัดเจนว่าให้เขียนเป็นรูปแบบใด เพียงแต่ระบุว่าเป็นบทความสั้นๆ รูปแบบการเขียนที่ปรากฏจึงเป็นในลักษณะที่เหมือนกันกับตัวอย่างบทความเดิมที่มีอยู่ในวารสารนั้นๆ อย่างไรก็ตามการศึกษานี้ไม่ได้ศึกษาว่ารูปแบบการเขียนแบบใดที่ให้ความชัดเจนในการอ่านมากกว่ากันดังเช่นการศึกษาของ Taddio และคณะ (1994) หรือการศึกษาของ Hartley และคณะ (1997) ซึ่งสนับสนุนการใช้บทคัดย่อรูปแบบ โครงสร้างว่าให้ความชัดเจนกับผู้อ่านได้ดีกว่าบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบ โครงสร้าง คณะกรรมการ ICMJE (2003) ได้กำหนดการเขียนบทคัดย่อสำหรับบทความวิชาการ ให้เป็นบทคัดย่อรูปแบบ โครงสร้าง แต่วารสารระดับนานาชาติทั้งหมดก็ไม่ได้กำหนดการเขียนตามรูปแบบของคณะกรรมการ ICMJE ซึ่งเป็นที่น่าสนใจว่าการเขียนบทความทางแพทยศาสตร์ และทันตแพทยศาสตร์ในอนาคตจะมีรูปแบบเป็นไปในทางใดมากขึ้น

สำหรับลักษณะการเขียนที่พบว่าบทความทั้งหมดเขียนในลักษณะอินฟอร์มาทีฟ เนื่องจากวารสารทั้งหมดได้ระบุให้บทความของบทความวิจัยต้องมีสาระสำคัญของวัตถุประสงค์ วิธีการ ผล และสรุปผล ซึ่งเป็นลักษณะของบทความอินฟอร์มาทีฟ โดยทั่วไปวารสารสากลที่มีการกำหนดให้ใช้บทความรูปแบบโครงสร้าง ลักษณะการเขียนจะออกมาตามหัวข้อเป็นลักษณะอินฟอร์มาทีฟอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามในการเขียนบทความของบทความวิชาการหรือบทความวิจัยมักถูกกำหนดลักษณะที่เขียนให้ได้สาระในลักษณะอินฟอร์มาทีฟ โดย Day (1994) ได้แนะนำว่าการเขียนบทความในลักษณะอินดิเคทีฟ เหมาะสมสำหรับใช้ในบทความประเภทบทปริทัศน์ ทั้งนี้บทปริทัศน์สามารถใช้บทความแบบอินฟอร์มาทีฟก็ได้ บทความของบทความวิชาการหรือบทความวิจัยควรให้สาระที่ครบถ้วน เพราะผู้อ่านส่วนใหญ่ไม่สามารถอ่านบทความฉบับเต็มได้ ผู้อ่านมักต้องการสาระทั้งหมดของบทความจากบทความ

เมื่อมาพิจารณาถึงลักษณะข้อผิดพลาดที่พบจากการเขียนทั้งในเชิงภาษา และไวยากรณ์ จะพบว่าข้อผิดพลาดสำคัญที่สุดที่เกิดขึ้นคือเนื้อความในบทความภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง ซึ่งจะมีผลทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจผิด สาเหตุที่ทำให้เนื้อความในบทความภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องเกิดจากการใช้คำศัพท์ที่ผิด และมีคำขาดหายไปเป็นประโยคเป็นส่วนใหญ่ มีผลให้เนื้อความผิดไป มีบางเรื่องที่เกิดจากการเขียนในลักษณะที่ไม่สามารถสื่อว่าต้องการแสดงสิ่งใด และการใช้ตัวเลขผิดซึ่งลักษณะนี้ควรมีการตรวจสอบให้ละเอียดก่อนการส่งตีพิมพ์ ตัวอย่างของการใช้คำไม่ถูกต้องและมีผลให้เนื้อความมีความหมายผิดไป ได้แก่ 366 parents of the students มีความหมายแตกต่างจาก parents of the 366 students ซึ่งในต้นฉบับผู้วิจัยต้องการกล่าวถึงผู้ปกครองของนักเรียน 366 คน คือมีจำนวนนักเรียน 366 คน แต่จำนวนผู้ปกครองไม่ใช่ 366 คน เพราะการศึกษาที่ทำนักเรียนบางคนมีผู้ปกครอง 1 คน บางคนมีผู้ปกครองมากกว่า 1 คน ซึ่งต้องใช้วลีลักษณะหลัง แต่ในบทความได้ใช้วลีในลักษณะแรกซึ่งมีความหมายว่า ผู้ปกครอง 366 คนของนักเรียน ซึ่งจำนวน 366 คนเป็นจำนวนของผู้ปกครองไม่ใช่จำนวนนักเรียน ตัวอย่างต่อมาคือ mean fluoride ion concentration excreted และ mean fluoride excreted วลีทั้งสองมีความหมายแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง วลีแรกหมายถึงค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของฟลูออไรด์ไอออนที่ถูกขับออกมา ขณะที่วลีหลังหมายถึงค่าเฉลี่ยของปริมาณฟลูออไรด์ทั้งหมดที่ถูกขับออกมา ดังนั้นจะเห็นว่าการใช้วลีที่มีคำผิดจากความหมายที่ต้องการ มีผลทำให้เนื้อความที่เขียนผิดไปจากข้อมูลจริงที่ผู้ทำวิจัยได้จากการศึกษา

ปริมาณของบทความที่มีปัญหานี้มีสูงถึงร้อยละ 54 เมื่อเทียบกับการศึกษาของ Pikin และคณะ (1999) ที่ศึกษาบทความจากวารสารวิชาการทางการแพทย์ที่มีชื่อเสียง 6 วารสารเปรียบเทียบพบว่าบทความที่มีเนื้อความไม่ตรงกับข้อมูลในต้นฉบับเต็มมีประมาณร้อยละ 18-68 การศึกษาของ Ward และคณะ (2004) ที่ทำในวารสารวิชาการทางเภสัชศาสตร์พบว่าปริมาณบทความที่มีเนื้อความไม่ถูกต้อง หรือมีเนื้อความในบทความต่างไปจากต้นฉบับเต็มมีร้อยละ 33 จะเห็นได้ว่าข้อผิดพลาดใน

ลักษณะนี้สามารถพบในวารสารวิชาการในสาขาอื่นและเป็นวารสารวิชาการที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักด้วย

ข้อผิดพลาดอีกประการหนึ่งที่พบในลักษณะของเนื้อความที่เขียน คือเนื้อความไม่ชัดเจน บทคัดย่อที่ศึกษาพบปัญหาดังกล่าวเป็นปริมาณที่สูงมากคือพบร้อยละ 88 ซึ่งพบว่าเกิดจากการใช้คำคลุมเครือ ที่อาจมี 2 ความหมาย สื่อความหมายของคำไม่ชัดเจน หรือคำอธิบายขาดหายไป หรือใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง เป็นผลให้ประโยคที่เขียนไม่ชัดเจน หรือผู้วิจัยพยายามประหยัดคำมากเกินไปจนคำที่ใช้แสดงความหมายไม่ชัดเจน ตัวอย่างเช่น seven types of orthodontic leveling archwires, which possessed various cross-sectional areas มีความหมายกว้างๆว่า ลวดโค้งปรับระดับ 7 ชนิดที่มีขนาดหน้าตัดต่างกัน ซึ่งอาจหมายความว่า ลวด 7 ชนิดนั้นลวดคนละชนิดมีขนาดหน้าตัดที่แตกต่างกัน แต่ในความหมายที่แท้จริงของผู้ทำวิจัยหมายถึง ลวดโค้งปรับระดับ 7 ชนิดโดยที่ในกลุ่มชนิดเดียวกันมีขนาดหน้าตัดต่างกันด้วย ซึ่งเมื่อเขียนเป็นภาษาอังกฤษให้ความหมายชัดเจนควรใช้ seven types of orthodontic leveling archwires, each at a variety of cross-sectional areas อีกตัวอย่างหนึ่งได้แก่ all the specimens were simulated oral environment ซึ่งมีความหมายคลุมเครือ โดยสิ่งที่ต้องการพูดถึงคือ all the specimens were stored in simulated oral environment ตัวอย่างนี้อาจเป็นเพราะต้องการประหยัดคำมากเกินไป หรือ เลือกใช้คำผิด

ทั้งในข้อผิดพลาดเรื่องเนื้อความไม่ถูกต้อง และเนื้อความไม่ชัดเจน มีสาเหตุส่วนหนึ่งเกิดจากการใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ซึ่งข้อมูลจากการใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องก็ได้รับการบันทึกในส่วนข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาด้วย ผลของการศึกษาพบว่า บทคัดย่อร้อยละ 90 พบปัญหาการใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ซึ่งเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดที่พบ นอกจากนั้นปริมาณคำที่ผิดรวมทุกบทคัดย่อที่ศึกษามีมากถึง 169 คำ เป็นอันดับสูงสุดของข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมดเช่นกัน เมื่อศึกษารายละเอียดของคำศัพท์ดังกล่าวพบว่า ปริมาณหนึ่งในสี่ของจำนวนคำที่ใช้ผิดเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับคำที่ใช้ใน Academic Word List (AWL)

Academic Word List (AWL) เป็นกลุ่มคำจำนวน 570 คำที่ได้รับการศึกษาพบว่าเป็นคำที่ใช้บ่อยในการเขียนในบทความหรือหนังสือทางด้านวิชาการทุกแขนง ซึ่งไม่รวมกลุ่มคำที่พบว่าใช้บ่อยในภาษาอังกฤษทั่วไป (General English Words) ซึ่งมีประมาณ 2,000 คำ และไม่ใช่ คำศัพท์ทางเทคนิค (Technical Word) (Coxhead A. 2000) ตัวอย่างคำในกลุ่ม AWL ได้แก่ analyze, assign, categorize, distribute, enhance, equipment, investigate, involve เป็นต้น ส่วนตัวอย่างคำในภาษาอังกฤษทั่วไปได้แก่ book, cold, group, hot, instrument, make, month, study, test เป็นต้น

ลักษณะคำที่ใช้ไม่ถูกต้องมีหลายลักษณะ คำที่ใช้บางครั้งเป็นคำที่มีความหมายเฉพาะ แต่ถูกนำมาใช้ในลักษณะที่ไม่ต้องการความหมายเฉพาะเลย ตัวอย่างคำเช่น enhance และ increase ทั้งสองคำนี้อยู่ในกลุ่ม AWL ทั้งคู่ แต่การใช้คำว่า enhance จะให้ความหมายของการเพิ่มจำนวนขึ้นซึ่งให้ผลในทางที่ดี ขณะที่การใช้คำว่า increase ให้ความหมายในการเพิ่มจำนวนขึ้น แต่ไม่ได้บ่งว่าสถานการณ์

เป็นไปในทางที่ดีขึ้น หรือมีผลทำให้แย่ลง (Sinclair 2001) ตัวอย่างเช่น ผลการทดลองพบว่ามีการเพิ่มขึ้นของปริมาณบัณฑิตที่เรียน แต่ผลของการเพิ่มบัณฑิตเรียนนั้นก่อให้เกิดโทษ ประโยคที่ใช้อธิบายการเพิ่มของบัณฑิตเรียนไม่ควรใช้คำว่า enhance

คำบางคำมีความหมายในลักษณะหนึ่ง ไม่ครอบคลุมความหมายที่กว้างขึ้นการเลือกนำมาใช้ จะให้ความหมายที่ผิดได้ ตัวอย่างเช่น emergency instruments คำว่า instrument มีความหมายที่แคบ จะหมายถึงเฉพาะเครื่องมือที่เป็นชิ้นใช้ในการทำงาน เช่น ปากคิ๊บ กระจกสองในช่องปาก เป็นต้น ควรใช้คำว่า equipment แทน เนื่องจากความหมายของคำว่า equipment ให้ความหมายที่กว้างกว่า เป็นทั้งเครื่องมือ และอุปกรณ์ (Sinclair 2001) ซึ่งในคำที่ยกมาต้องการหมายถึงอุปกรณ์ที่ใช้ในภาวะฉุกเฉิน อาจมีทั้ง ถังออกซิเจน หน้ากาก ถุงช่วยหายใจ (air mask bag unit: AMBU) เข็มฉีดยา ยาฉีด เป็นต้น เข็มฉีดยาจัดว่าเป็น instrument แต่ถังออกซิเจน ถุงช่วยหายใจ หรือหน้ากาก ไม่จัดเป็น instrument ดังนั้นควรเลือกใช้คำว่า equipment แทน

การเลือกใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้องบางคำ เป็นการเลือกใช้คำที่มีความหมายไม่เฉพาะเจาะจง ทั้งที่ต้องการความหมายเฉพาะกว่านั้น ตัวอย่างเช่น ผู้ทำการวิจัยต้องการศึกษาคำความเป็นกรด ด่าง ของสารชนิดหนึ่งในตัวทำละลาย 3 ชนิด หลังผสมและทิ้งไว้ที่ระยะเวลาแตกต่างกัน ถ้าใช้คำว่า at different times ความหมายจะคลุมเครือ เพราะอาจหมายถึง ในเวลาที่แตกต่างกัน แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าต่างกันอย่างไร อาจหมายถึง ณ เวลาที่ต่างกัน ก็ได้ ควรใช้คำว่า at four intervals ซึ่งคำว่า interval ให้ความหมายที่เฉพาะเจาะจงกว่าบ่งบอกถึงระยะเวลา

นอกจากนั้นคำที่ต้องการใช้มีความหมายเฉพาะ และการใช้คำในประโยคที่ต้องการก็ต้องการความหมายที่เฉพาะ แต่เลือกใช้คำที่มีความหมายผิด ตัวอย่างเช่น investigated และ categorized ผู้วิจัยต้องการศึกษาการยึดติดของวัสดุติดกับผิวเคลือบฟัน 3 ลักษณะ คือ การติดอยู่ทั้งหมด การหลุดบางส่วน และการหลุดทั้งหมด ประโยคที่ถูกเขียนใช้อธิบายคือ The retention was investigated as total retention, partial retention and total loss. ซึ่งการเขียนที่ถูกต้องควรเป็น The retention was categorized as total retention, partial retention or total loss. เพราะการศึกษาลักษณะการยึดติดที่พบไม่ใช่สังเกตการยึดติดในแบบต่างๆว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

ข้อผิดพลาดที่พบได้สูงลำดับต่อมาเป็นการใช้คำนำหน้านาม และบุพบท การใช้คำนำหน้านามที่ไม่ถูกต้องพบว่าส่วนหนึ่งมักจะไม่ใช่คำนำหน้านาม the ใส่หน้าคำนามที่ถูกกล่าวถึงไปก่อนหน้าแล้ว เพื่อเป็นการเชื่อมโยงให้เห็นว่า คำนามที่ใช้ขณะนั้นคือคำเดียวกับคำเดิม ไม่ใช่คำนามกลุ่มใหม่ อีกส่วนหนึ่งเกิดจากความผิดพลาดที่เกิดร่วมกับการใช้เอกพจน์ และพหูพจน์ซึ่งพบเป็นจำนวนมากเช่นกัน โดยหลายจุดพบว่าได้เลือกใช้คำที่เป็นเอกพจน์ ขณะที่คำนั้นควรต้องใช้ในรูปพหูพจน์ ทำให้คำนำหน้านามที่ใช้ควบคู่กับคำนั้นผิดไปด้วย ข้อผิดพลาดในการใช้คำเอกพจน์ และพหูพจน์มักจะเกี่ยวข้องกับลักษณะความหมายของคำที่ใช้ว่า เป็นคำที่กล่าวถึงในลักษณะทั่วไป (ควรใช้ในรูปแบบ

พหูพจน์) หรือเป็นคำเฉพาะเจาะจง (ใช้รูปเอกพจน์ ร่วมกับ the) ตัวอย่างเช่น ในการเขียนสรุปงานวิจัย และให้คำแนะนำซึ่งเป็นประโยชน์ในการนำผลจากงานวิจัยนั้นไปใช้ กล่าวได้ว่า Therefore, the decision on a purchase of such bands for Thais should be based on the results of study in Thais. ประโยคนี้ให้ความหมายว่า การเลือกซื้อปลอกรัดฟันสำหรับคนไทย ซึ่งเป็นคำแนะนำในลักษณะทั่วไป ไม่ได้จำเพาะเจาะจงว่าเป็นการตัดสินใจเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง คำว่า decision และ purchase ไม่ควรใช้ในรูปแบบเอกพจน์ แต่ควรใช้ในรูปแบบพหูพจน์ การเขียนที่ถูกต้องควรเป็น Therefore, decisions on purchases of such bands..... คำนำหน้านามก็ต้องเปลี่ยนไปด้วย นอกจากนี้ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยอีกลักษณะคือ คำที่เป็นชื่อเฉพาะของวิธีการ เช่นชื่อวิธีทางสถิติต่างๆ ควรใช้คำนำหน้านามเสมอ เช่น The Mann-Whitney U Test, The Kruskal-Wallis H Test เป็นต้น

ความผิดพลาดในการใช้บุพบท มักเกิดจากการพยายามใช้คำบุพบทตรงตามคำที่ใช้ในภาษาไทย แต่เนื่องจากลักษณะคำบุพบทในภาษาอังกฤษมีวิธีการใช้ไม่เหมือนคำในภาษาไทยทุกคำจึงเกิดความผิดพลาดในการใช้ได้ง่าย ตัวอย่างเช่น คำบุพบทเกี่ยวกับช่วงเวลา ในประโยคดังต่อไปนี้ “การศึกษาข้อมูลจากแฟ้มผู้ป่วยที่มารับการรักษา ระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงเดือนธันวาคม 2546” ในภาษาอังกฤษจะไม่ใช้ during May to December 2003 แต่จะใช้คำว่า between May and December 2003 เพราะการใช้คำว่า during จะใช้กับคำนามที่ระบุถึงช่วงเวลา เช่น during summer, during the war เป็นต้นมิได้นำมาใช้กับคำในช่วงระยะเวลาจากจุดหนึ่งถึงอีกจุดหนึ่ง (Sinclair 2001)

อย่างไรก็ตามการใช้คำนำหน้านามและคำบุพบท เป็นสิ่งที่ยากในการเรียนรู้ จึงเป็นลักษณะที่สามารถพบข้อผิดพลาดในการเขียนได้สูง เพราะการใช้คำนำหน้านามมีกฎข้อบังคับในการใช้หลายข้อ ส่วนคำบุพบทมีกฎการใช้ในไวยากรณ์ที่กำหนดไม่มาก แต่ผู้เรียนต้องเรียนรู้และจดจำจากลักษณะคำที่ใช้ร่วมกับคำบุพบทนั้นๆ (Swan 1996) เปรียบเทียบคล้ายกับการใช้คำลักษณะนาม (classifiers) ในภาษาไทย ซึ่งหลายคำไม่มีกฎเกณฑ์ชัดเจน แต่ต้องจดจำคำที่ใช้ร่วมกันได้เอง

ข้อสังเกตที่พบจากผลการศึกษาอีกประการหนึ่งคือ มีบทความย่อจำนวน 3 เรื่องที่มีความยาวมาก คือมีจำนวนคำถึง 371, 468 และ 469 คำต่อเรื่อง ซึ่งมากกว่าที่ถูกกำหนดไว้ในคำแนะนำสำหรับผู้เขียนบทความในวารสาร (โดยปกติถูกกำหนดไว้ประมาณ 150-250 คำ) เมื่อมาพิจารณาจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบในตัวอย่างบทความย่อที่ศึกษา พบว่ามีจำนวนรวมถึง 1140 รายการ คิดเป็นค่าเฉลี่ยต่อเรื่องเท่ากับ 23.75 รายการต่อเรื่อง ในขณะที่เมื่อนับจำนวนข้อผิดพลาดที่พบจากบทความย่อ 3 เรื่องที่มีความยาวมาก แล้วนำไปคิดค่าเฉลี่ยต่อเรื่องของเฉพาะ 3 เรื่องนี้ พบว่าได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 35 รายการต่อเรื่อง ซึ่งจะเห็นว่า การเขียนบทความย่อยาวมากขึ้นก็มีโอกาสที่จะพบข้อผิดพลาดได้มากขึ้น ดังนั้นการเขียนบทความย่อควรมีปริมาณคำที่ใช้ไม่เกินกำหนดของทางวารสาร เพื่อให้ได้บทความที่กระชับและลดจำนวนข้อผิดพลาดที่จะเกิดจากการเขียนด้วย

บทสรุป

การศึกษาตัวอย่างบทคัดย่อภาษาอังกฤษจากวารสารวิชาการไทยทางทันตแพทยศาสตร์พบว่า

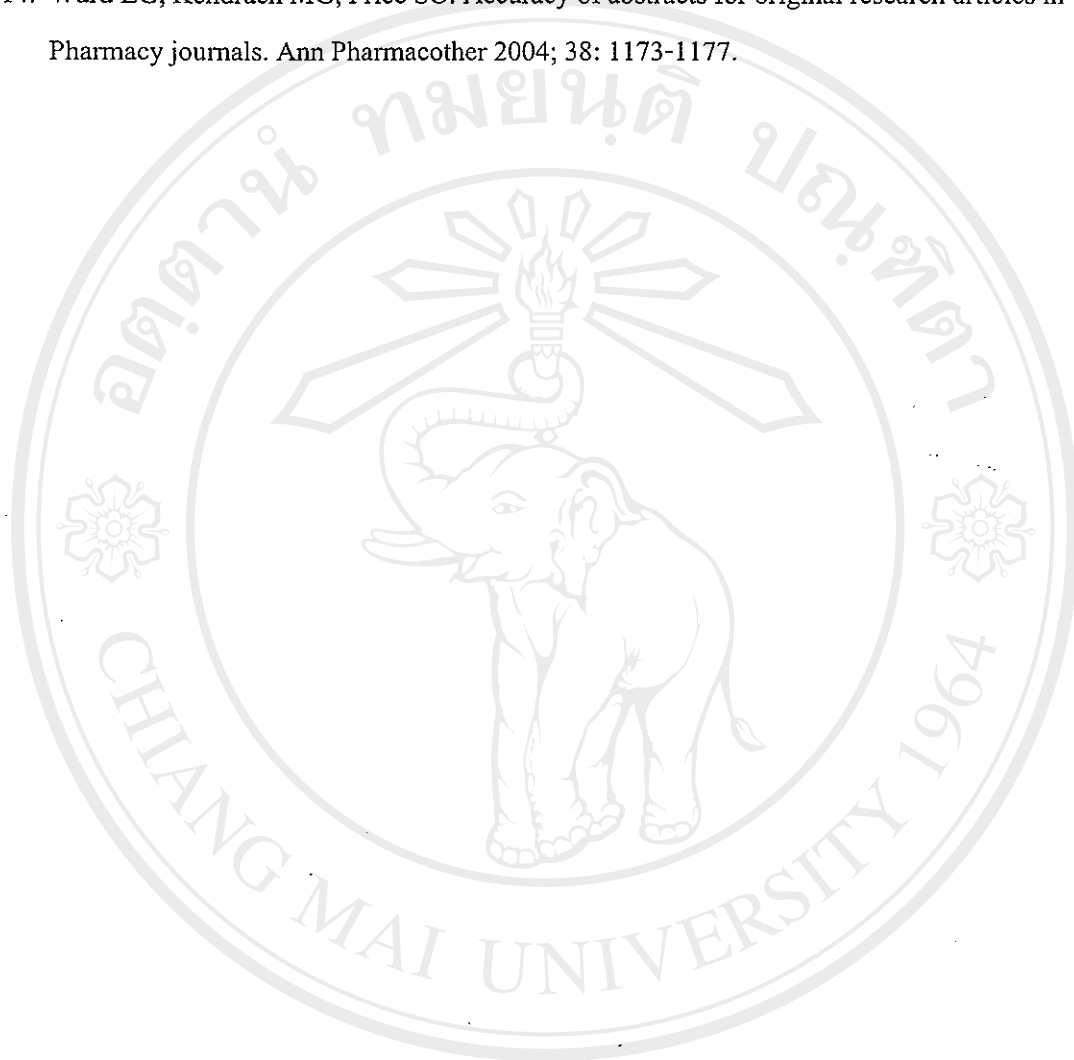
1. บทคัดย่อทั้งหมดเขียนในลักษณะอินฟอร์มาทีฟ โดยร้อยละ 21 เป็นบทคัดย่อบทแบบโครงสร้าง ร้อยละ 79 เป็นบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบโครงสร้าง
2. บทคัดย่อทั้งหมดมีข้อผิดพลาดในเรื่องการใช้ภาษา ส่วนเรื่องข้อผิดพลาดของเนื้อหาพบถึง 46 เรื่อง โดยบทคัดย่อร้อยละ 90 ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ร้อยละ 88 มีเนื้อหาที่ไม่ชัดเจน ร้อยละ 85 พบความผิดพลาดในการใช้บุพบท ร้อยละ 77 พบความผิดพลาดในการใช้เอกพจน์-พหูพจน์ ร้อยละ 73 พบความผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม ร้อยละ 58 โครงสร้างของประโยคไม่ถูกต้อง และร้อยละ 54 มีเนื้อหาที่ไม่ถูกต้อง
3. จำนวนข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อที่ศึกษาทั้งหมดที่มีปริมาณสูงสุดได้แก่ ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องพบถึง 169 คำ รองลงมาได้แก่เนื้อหาที่ไม่ชัดเจนพบ 138 ข้อความ ความผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม 136 คำ ความผิดพลาดในการใช้เอกพจน์ พหูพจน์มี 116 คำ เท่ากับจำนวนความผิดพลาดในการใช้คำบุพบท ในขณะที่ประโยคที่มีเนื้อหาที่ไม่ถูกต้องพบ 44 ข้อความ

การเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษควรเขียนให้มีรูปแบบและลักษณะให้ตรงกับข้อกำหนดของวารสารที่ส่งตีพิมพ์ โดยมีรายละเอียดให้ตรงกับข้อกำหนดอย่างเคร่งครัด ผู้เขียนบทความควรตรวจสอบว่าบทคัดย่อที่เขียนควรมีเนื้อหาถูกต้องตรงกับเนื้อหาในบทความฉบับเต็ม ไม่เพิ่มเนื้อหาที่ไม่มีในบทความฉบับเต็ม หรือเขียนเนื้อหาที่ไม่ชัดเจน ควรตรวจสอบการใช้ภาษาและใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง ตรวจสอบการเขียนให้ตรงตามหลักไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ที่ผิดมีผลต่อความหมายของประโยคมาก การศึกษาคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มักถูกนำมาใช้ในการเขียนบทความทางวิชาการ จะมีส่วนช่วยให้ผู้เขียนงานวิจัยเขียนบทความภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น นอกจากนี้กองบรรณาธิการวารสารแต่ละฉบับควรมีเจ้าของภาษา หรือผู้เชี่ยวชาญภาษา ช่วยตรวจสอบภาษาอังกฤษที่ใช้ด้วย เพื่อความสมบูรณ์ของบทความที่ตีพิมพ์

บรรณานุกรม

1. คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ รายงานประจำปี 2545 คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เชียงใหม่: 2545.
2. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คู่มือวิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2544 เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2544.
3. องค์การบริหารคณะทันตแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทย ทันตแพทยสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ทันตแพทยสภา เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาทันตแพทยศาสตร์ศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 2 28-30 สิงหาคม พ.ศ. 2545 โรงแรมกรุงศรีวิเวอร์ พระนครศรีอยุธยา
4. Coxhead A. A new academic word list. TESOL Quarterly 2000; 34: 213-238.
5. Day R S. How to write & publish a scientific paper. 4 th ed. Phoenix: Oryx Press, 1994 : 29-32.
6. Hartley J. Is it appropriate to use structured abstracts in social science journals? Learned Publishing 1997; 10: 313-317.
7. International Committee of Medical Journal Editors October 2003 "Uniform Requirements for Manuscripts Submitted to Biomedical Journals" [Online]. Available <http://www.icmje.org> (20 December 2003)
8. Pitkin R M, Branagan M A, Burmeister L F. Accuracy of data in abstracts of published research articles. JAMA 1999; 281: 1110-1111.
9. Radford D R, Smillie L, Wilson R F, Grace A M. The criteria used by editors of scientific dental journals in the assessment of manuscripts submitted for publication. Br Dent J 1999; 187: 376-379.
10. Sinclair J. Collins Cobuild English dictionary for advanced learners. 3rd ed. Glasgow. Harper Collins Publisher, 2001
11. Swan M. Practical English usage. International student's edition. Oxford: Oxford University Press, 1996: 54-69, 444-457.
12. Taddio A, Pain T, Fassos F F, Boon H, Ilersich A L, Einarson T R. Quality of non-structured and structured abstracts of original research articles in the British Medical Journal, the Canadian Medical Association Journal and the Journal of the American Medical Association. CMAJ 1994; 150: 1611-1615.

13. US National Library of Medicine. Fact sheets: Journal selection for Index Medicus/
MEDLINE. [Online}. Available <http://www.nlm.nih.gov/pubs/factsheets/factsheets.html>.
14. Ward LG, Kendrach MG, Price SO. Accuracy of abstracts for original research articles in
Pharmacy journals. *Ann Pharmacother* 2004; 38: 1173-1177.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาคผนวก

จากตารางที่ 2 แสดงการกำหนดข้อผิดพลาดที่พบ ทั้งข้อผิดพลาดจากการเขียนเนื้อความ และ การใช้ภาษาแต่ละหัวข้อมีคำอธิบายลักษณะดังตารางภาคผนวกด้านล่างนี้

ตารางภาคผนวก คำอธิบายลักษณะข้อผิดพลาดที่พบ

รายการข้อผิดพลาด	คำอธิบายลักษณะ
1. บทคัดย่อมีความยาวมากเกินไป (abstract too long)	จำนวนคำที่ใช้ในบทคัดย้อมีมากกว่า 300 คำขึ้นไป
2. เนื้อความไม่ถูกต้อง (incorrect information)	เนื้อหาความในบทคัดย่อไม่ตรงกับในต้นฉบับเต็ม
3. เนื้อความไม่ชัดเจน (unclear information)	เนื้อหาความในบทคัดย่อให้ความหมายไม่ชัดเจน หรือให้ความหมายที่อาจแปลความได้หลายอย่าง
4. ข้อมูลขาดหาย (missing information)	มีข้อมูล ไม่สมบูรณ์ในประโยค
5. แสดงข้อมูลมากเกินไป (unnecessary detail)	มีข้อมูลบรรยายมากเกินไป หรือเป็นรายละเอียดที่มากเกินไป
6. ใส่ข้อมูลผิดหัวข้อ (misplaced information)	ใส่ข้อมูลไม่ตรงกับลักษณะหัวข้อในการเขียนบทคัดยอร์ูปแบบโครงสร้าง
7. ขาดบทสรุป (missing conclusion)	ไม่มีเนื้อหาความในบทสรุปในบทคัดยอร์ูปแบบโครงสร้าง
8. ใช้คำอธิบายผลการทดลองที่ได้ไม่ถูกต้อง (over/under-generalization/hedging)	อธิบายผลการวิจัยที่ได้ในลักษณะที่เพิ่มความเห็นส่วนตัวเข้าไปด้วย อาจเป็นทั้งในเชิงลบหรือบวก
9. สะกดคำผิด (spelling mistake)	คำที่เขียนสะกดผิด
10. ความผิดพลาดในการใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ (capitalization mistake)	ใช้ตัวพิมพ์ใหญ่นำหน้าคำไม่ถูกต้อง
11. เว้นวรรคผิด (spacing mistake)	ใช้การเว้นวรรคไม่ถูกต้อง
12. ความผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation mistake)	ใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด หรือไม่ได้ใช้เครื่องหมายในตำแหน่งที่ต้องใช้
13. ความผิดพลาดในการใช้เอกพจน์-พหูพจน์	ใช้คำเอกพจน์-พหูพจน์ไม่ถูกต้อง

(singular-plural mistake)	
14. ใช้กริยาไม่สอดคล้องกับพจน์ของประธาน (subject-verb agreement)	ใช้รูปของคำกริยาไม่ถูกต้องตามประธานที่เป็นเอกพจน์ หรือพหูพจน์
15. ความผิดพลาดในการใช้กาลในไวยากรณ์ (tense error)	ใช้รูปของคำกริยาไม่ถูกต้องกับรูปกาลของประโยค
16. การใช้รูปคำไม่ถูกต้อง (incorrect word form)	ใช้รูปคำไม่ถูกต้อง เช่น ใช้รูปคำ participle ผิดระหว่าง present participle (verb-ing) และ past participle (verb-ed)
17. การใช้ส่วนแห่งคำพูดไม่ถูกต้อง (incorrect part of speech)	ใช้รูปคำไม่ถูกต้องตามส่วนแห่งคำพูด เช่น ใช้รูปคำในแบบคุณศัพท์ (different) แทนที่รูปคำในแบบคำนาม (difference)
18. ความผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม (article mistake)	ใช้คำนำหน้านามผิด หรือไม่ได้ใช้กรณีที่คำนั้นเป็นเอกพจน์
19. ความผิดพลาดในการใช้บุพบท (preposition mistake)	ใช้คำบุพบทผิด หรือไม่ได้ใช้ในประโยคที่ต้องการใช้คำบุพบท หรือใช้เกิน
20. คำขาดหายไป (missing word)	มีคำขาดหายไปในประโยค
21. ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง (incorrect word used)	ใช้คำศัพท์ผิด ใช้คำศัพท์ที่มีความหมายไม่ถูกต้อง
22. เรียงลำดับคำในประโยค ไม่ถูกต้อง (incorrect word order)	เรียงลำดับคำผิดตำแหน่ง เช่น วางคำคุณศัพท์ไว้หลังคำนาม ตัวอย่าง cookies coated milk ต้องเขียนเป็น milk coated cookies
23. ความผิดพลาดในการใช้วากในไวยากรณ์ (active-passive voice error)	ใช้วากในประโยคผิด เช่น ใช้กรรตุวาก (active voice) ในประโยคที่ประธานเป็นผู้ถูกกระทำ
24. ขาดประธานในประโยค (missing subject)	ไม่มีประธานของประโยค
25. ความผิดพลาดในการใช้คำเชื่อม (conjunction mistake)	ใช้คำเชื่อมหรือคำสันธานไม่ถูกต้อง
26. เรียงลำดับเนื้อหาในประโยคผิด (incorrect ordering of information in sentence)	ลำดับเนื้อหาในประโยคไม่ถูกต้อง

27. โครงสร้างของประโยคไม่ถูกต้อง(sentence structure mistake)	เรียงลำดับองค์ประกอบของประโยคผิด ตัวอย่างเช่น The results revealed that the dental arch form <u>was 88 % ovoid</u> . ลำดับการเขียนที่ถูกต้องควรเป็น ...that 88% of dental arch forms were ovoid.
28. ข้อผิดพลาดในไวยากรณ์อื่นๆ (other grammar mistake)	เป็นข้อผิดพลาดแบบอื่นๆ นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งพบน้อยจึงรวมอยู่ในหมวดเดียวกัน
29. การเขียนคำไม่ถูกต้อง (register error)	ใช้รูปคำในภาษาเขียนไม่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น การใช้ตัวเลขเป็นหลักหน่วยในภาษาอังกฤษไม่นิยมเขียนโดยใช้ตัวเลข แต่นิยมเขียนโดยใช้ตัวอักษร
30. การเขียนซ้ำที่ไม่จำเป็น (unnecessary repetition)	เขียนประโยคซึ่งมีความหมายเดิมกับสิ่งที่เขียนไปแล้วซ้ำ
31. เน้นเนื้อความมากเกินไป (inappropriate emphasis)	ใช้คำเขียนในประโยคที่ย้ำความหมายมากเกินไป ความจำเป็น
32. ใช้คำอธิบายทางสถิติไม่ถูกต้อง (incorrect words used in statistics)	เขียนประโยคอธิบายลักษณะทางสถิติไม่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น using the Paired T-test at the level of significance 0.05 ควรเขียน using the Paired T-test ($p < 0.05$)

ประวัติผู้วิจัย

หัวหน้าโครงการวิจัย

1. ชื่อ (ภาษาไทย) นส. ภาวิศุทธิ แก่นจันทร์
(ภาษาอังกฤษ) Ms. Pavisuth Kanjantra
2. ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ระดับ 8
3. หน่วยงานที่สังกัดและที่อยู่ ภาควิชาทันตกรรมบูรณะ คณะทันตแพทยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โทร. 053-944457
4. ประวัติการศึกษา

ปีที่จบ	ระดับ	ปริญญา	สาขา	สถาบันที่จบการศึกษา	ประเทศ
2530	ปริญญาตรี	ทันตแพทยศาสตรบัณฑิต	ทันตแพทยศาสตร์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	ไทย
2535	ปริญญาเอก	Doktor der Zahnheilkunde	ทันตแพทยศาสตร์	Tuebingen University	สหพันธรัฐเยอรมัน

5. สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ (ระบุสาขาวิชา)

ทันตกรรมประดิษฐ์ สาขาครอบฟันและฟันปลอมชนิดติดแน่น

6. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

6.1 งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว ชื่อเรื่อง ปีที่ตีพิมพ์ และสถานภาพในการทำงานวิจัย

6.1.1 Geis-Gerstorfer J, Kanjantra P. Zum der Pruefmethode auf die Biegefestigkeit von IPS-Empress und In-Ceram. Dtsch Zahnaerzt Z 1992; 47:618-621.

(ผู้ร่วมวิจัย)

6.1.2 Proebster L, Geis-Gerstorfer J, Kirchner E, Kanjantra P. In vitro evaluation of a glass-ceramic restoration material J Oral Rehabil 1997; 24: 636-645. (ผู้ร่วมวิจัย)

6.1.3 จตุพร พานประเสริฐ, วรมน สุวรรณนครินทร์, วิริยา มงคลสวรรค์, วงศ์วัฒน์ ปกร โณคม, ภาวิศุทธิ แก่นจันทร์. การศึกษาเปรียบเทียบการเกิดรอยร้าวซึมของวัสดุอุดคลองรากฟัน ส่วนต้นหลังการกรอเตรียมคลองรากฟันสำหรับเดือยฟัน ระหว่างการใช้กัตาเปอร์ชามาตรฐาน และกัตาเปอร์ชา 4 % (อยู่ในระหว่างการส่งเข้าร่วมเสนอผลงานรูปแบบโปสเตอร์ในการประชุมนานาชาติ เรื่อง Nano-Technology in Dentistry ที่ จ. ขอนแก่น) (ผู้ร่วมวิจัย)

ผู้ร่วมวิจัย

1. ชื่อ (ภาษาไทย) นายไมเคิล บาร์คลัฟ
(ภาษาอังกฤษ) Mr. Michael Barraclough
2. ตำแหน่งปัจจุบัน Freelance English language specialist
3. หน่วยงานที่สังกัดและที่อยู่ 199/25 ม. 2 ต. ช้างเผือก อ. เมือง จ.เชียงใหม่
4. ประวัติการศึกษา

ปีที่จบ	ระดับ	ปริญญา	สาขา	สถาบันที่จบการศึกษา	ประเทศ
2523	ปริญญาตรี	B.Sc. Degree in Economics	Economics, with Computer Science, Mathematics & Physics	St. Andrews University	สหราชอาณาจักร
2523	ประกาศนียบัตร	RSA (Preparatory) Certificate	TEFL to Adults (now CELTA)	International House/ Royal Society of Arts, London	สหราชอาณาจักร
2524	Diploma	RSA Certificate (later Diploma)	TEFL (now DELTA)	International Language Centre, Kuwait/ Royal Society of Arts, London	คูเวต/สหราชอาณาจักร
2535	ปริญญาโท	MA Degree	Linguistics for English Language Teaching	Lancaster University	สหราชอาณาจักร

5. สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ (ระบุสาขาวิชา)

Teaching English as a Foreign Language

6. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย